

Kratkočasnica.

V Febru še smo zmrzovali:
 Topel kožuh še na plečah,
 Nihče snežnih cest ni ljubil.
 Kar prikima motovilec:
 Sam medlé nam prigovarja,
 Naj uživamo spomladi.
 Al, ko vidi, da vse dirja
 V kočé, hiše, tople kraje —
 Ga nek višji duh prešine:
 Tvrde roge kvišk pomoli,
 In kot prerok Jeremija
 Te besede krepko reče:
 „Quo, quo ruitis, scelesti?
 Kam, kam vrejete, prismode?
 Al ne čutite toplote,
 Ki po vsi že zemlji diha?
 Spomlad večna vas spominja
 S svojo véljavno besedo:
 Slec'te kožuh, ki vas greje —
 Stvar je svetna, — jasno solnce,
 Božji dar, Vas naj ogreva!“
 Al drhal je ljudska slepa:
 Trepetaje mraza hud'ga
 Neče solz hvaležnih jokat'
 Mil'vaje se posmehuje.
 Clo nesramno zareži se:
 „Bog daj pamet motovilu!“

Tribus luctantibus quartus.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja 25. aprila. Žalibog! da nismo praznih kvant prerokovali, ko smo danes teden rekli, da za pirhe bi utegnili vojsko dobiti. Vojska se sicer ni še začela, al da se utegne uneti vsaki dan, je sedaj gotovo. Mi sicer nismo politikarji „ex professione“, tudi nam ni dano vediti, kaj se v skrivnih diplomatičnih hramih godi, — al iz pervega začetka, ko je ob novem letu francozki cesar Napoleon poslancu naše vlade nenadoma tisto znano grenko besedo rekel, in po tem, kar smo iz Piemonta v raznih časnikih brali, nam je bilo jasno, da sardinska vlada noče mirú, ampak da po vsaki ceni hoče vojsko in da jo Napoleon v tem cilju in koncu podpira. Silne priprave za vojsko so se na vrat na nos kmali začele na Sardinskem in na Francozkem; — vse to viditi tudi naša vlada ni môgla rok križem deržati; treba je bilo za močno armado skerbeti na Laškem. Ob teh pripravah za vojsko je zablížela marsiktera lučica mirne sprave na oblačnem političnem nebu, al kmali se je pokazalo, da je le zapeljiva veša bila; zlasti francozka vlada je tem več od mirú govorila, kolikor bolj se je za vojsko pripravljala; zadnjič je diplomacija še iznajdla kongres, kateri bi bil imel svetu res silno potrebni mir ohranili. Okoli tega kongresa se je več tednov sukala diplomacija; eden je svetoval to, drugi to; telegraf je imel noč in dan opraviti; poslanci so potovali sém ter tje, tje in sem, — al vse je bilo zastonj, edino le zato, ker Sardinici so po nasvetu cesarja Napoleona sklenili, naj veljá kar hoče, naši vladi vojsko napraviti, svetu pa se hliniti, da le Avstrija jim žuga z vojsko, oni pa delajo le priprave za brambo; le včasih se je naravnost reklo, da Sardinici ne bojo dali mirú, dokler ne bojo avstrijske oblasti pregnali iz Lombardije in Benečanskega. Naša vlada, sita dolgočasnih homatij, stoternih pretvéz in mešetarstva brez vspeha, je poslala naravnost do sardinske vlade poslanca, kateri ima od nje terjati, naj orožje iz rok položí, to je, svojo armado na tisto število zmanjša, kolikoršno je ob mirnih časih, in vse dobrovoljce naj razpusti, ki so v Sardinijo privreli. Tri dni naj odgovora čaka poslanec v Turinu; če v 3 dneh sardinska vlada odgovora ne dá, ali če odgovor ni določen, naj poslanec zapusti mesto. Ti trije dnevi so iztekli na veliko noč. Ni še znano, kaj se je odgovorilo. Da se sardinska vlada ne bo udala, je gotovo, in da jo bojo Francozje podpirali v vojski,

poterjujejo najnovejše telegrafne naznanila iz Pariza, ktere pravijo, da je cesar Napoleon že izvolil generale, kateri bojo zapovedniki za vojsko pripravljene armade; planinska armada (Lahom na pomoč namenjenih 120,000 vojakov) je razdeljena v 5 kerdel, katerih vojskovodji so Baraguay d' Hilliers, Mac Mahon, Canrobert, Niel in pa princ Napoleon; — armadi opazovavki (za kraje na Rajnu) je vodja Pelissier, — armadama v Parizu in Lionu (ako bi utegnile tu kake domače prekucije se uneti) bota zapovedovala Magnan in Castellane. Kakor v Parizu tako je tudi v Turinu na velikonočni pondeljek bil poklican deržavni zbor, da se mu bo kaj važnega povedalo; kaj bo to, ni težko uganiti. — Ker se vlade na Nemškem bojé Napoleonove ljubezni, je nemški zbor v Frankobrodu sklenil, naj se armada nemških zveznih deržav za vojsko pripravlja. Pruska vlada ima že 3 kerdele na nogah. Ker se dozdej misli, da bo, ako se vojska uname, pruska vlada pomagala naši, je nekako osupnilo vse brave telegrafno pismo iz Pariza, da „pruska vlada ni rada slišala, da se je avstrijska vlada samotež obernila do sardinske s tisto terjatvijo, o kateri smo gori govorili, in da bi to utegnulo sitnih nasledkov brez konca in kraja imeti“. Vendar bo avstrijska vlada za to upravičeno početje že odgovorila. — Kaj pa se sliši od Angležev v sedanjih zadregah? Ministerstva predsednik je rekel, čeravno ne zagovarja tistih zvez, ki jih avstrijska vlada ima z mnogimi laškimi vladarji, ker so več nepokoja kot pokoja delale, mora vendar reči, da so zveze postavne; angleška vlada se ne bo vtikala v vojsko, pa bo za vojsko pripravljena; da bi se jadranskega teržaškega morja kak drug gospodar polastil, ne bo terpela. S temi besedami se veže tudi novica iz Londona, da pridejo angleške vojne ladije na jadransko morje, varovat avstrijsko primorje. — To so važniše novice poslednjih dni. Kaj nam bo prinesel prihodnji teden, sam Bog vé.

— C. kr. ministerstvo je izreklo, da mestni vradniki in njih svojci, ako imajo mestne gosposke politične opravila, dalje vojaški vradniki in c. k. dosluženi oficirji, potem njih služabniki in svojci, na Ogerskem in v njegovih nekdanjih kronovinah pa tudi tisti vradniki in služabniki z njihovimi svojci ne bodo več plačevali nadavkov k dohodnini od sovjih letnin ali doslužnin, kateri sicer dohodnini niso podverženi, pač pa ondi obstoječi osebni pridobnini.

— Vodstvo vojaškega lekarstva je dalo na znanje, da jemlje magistre lekarstva v zapis, kateri bodo dobili službo v armadi, če bo treba.

— C. k. ministerstvo je ukazalo, da so štempeljnu podveržene prošnje za dovoljenje, da bi se cerkvene zemljiša po dražbi v najem (štant) dale, „ker je sploh dolžnost, za take dovoljenja prositi“.

— Presvitli cesar so, kakor je v „D. A. Ztg.“ brati, odbornikom českih plemenitašev odgovorili: „Zahvalim se Vam, Gospodje, za ta novi dokaz Vaše udanosti v času, ko vidim, da sem prisiljen, ošabnosti z mečem nasproti stopiti“.

— Da se tožbam zavoljo slabéga stanja šol na kmetih v okom pride, je bilo šolskim vodjem naročeno, vse, kar bi bilo pri šolah popraviti ali napraviti, brez odloga okrajnemu uredu naznaniti; okrajni šolski ogledniki imajo tudi v svojih naznanilih o pregledovanju šol povedati, kakošne so šolske poslopja, da je mogoče, jih, če je treba, o pravem času popraviti.

— Burjava (Nordlicht), ktero ste tudi v Ljubljani vidili, je ravno tisti večer tudi na Dunaji bila. Učeni pravijo, da se bo kmali še enkrat pokazala. Tudi iz Prage in družih mest pišejo, da je bila ondi tisti dan. („Novice“ bodo v prihodnjem listu kaj več o burjavi povedale).

— Sliši se, da se bodo učenci zdravništva v 5. letu v dunajski akademiji za vojaške zdravnike, če bo treba,